

Arrest

nr. 64 536 van 8 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 juli 2011 om 10u15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 oktober 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit een vergelijking van vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije op 28 september 2009, in Oostenrijk op 9 november 2009 en in Nederland op 29 december 2009.

Op 9 december 2010 werd een medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Brussel naar de leeftijd van verzoeker. Uit dit onderzoek bleek dat de leeftijd van verzoeker op 9 december 2010 op 20.1 jaar kon worden geschat met een standaarddeviatie van 1.5 jaar en dat hij ouder is dan 18 jaar. De plaatsing onder de hoede door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd derhalve van rechtswege beëindigd op 8 maart 2011.

Op 31 mei 2011 richtten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. Met dit verzoek wordt ingestemd door de Hongaarse autoriteiten op 2 juni 2011.

Op 30 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S. A.

geboren te (...)

van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 11.10.2010 is aangekomen in België. Eén dag later, op 12.10.2010, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn in “Ghazni” op 31.12.1993. Aangezien betrokkene volgens de op de datum van zijn asielaanvraag (12.10.2010) opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige.

Betrokkene werd op 12.10.2011 door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen. De DVZ uitte op 12.10.2010 twijfels aangaande de leeftijd van betrokkene.

Uit het Eurodacverslag van 12.10.2010 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Hongarije, Oostenrijk en Nederland.

De Hongaarse autoriteiten hebben op 02.06.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 26.05.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel aanvroeg in Oostenrijk in november 2009 en in Nederland eind december 2009.

Betrokkene verklaarde eveneens dat hij zijn vingerafdrukken eveneens in Griekenland en Hongarije genomen werden maar dat hij daar volgens zichzelf nooit asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij in Griekenland een andere naam gebruikte maar dat hij zich deze naam niet goed herinnert maar dat hij in de andere landen dezelfde gegevens gebruikte als in België. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de Dublin-staten binnenreisde via Griekenland. Begin september 2009 zou hij per boot vanuit Turkije aangekomen zijn op Mytilini. Gedurende vijf tot zes dagen zou hij in een opvangcentrum verbleven hebben waarna hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en op de boot naar Athene gezet werd. Daar zou hij nog even verbleven hebben alvorens verder te reizen. Met de auto zou hij naar Hongarije gereisd zijn waar hij te voet de grens moest oversteken en aan de grens tussen Hongarije en Servië werd tegengehouden door de Hongaarse autoriteiten en één dag werd vastgehouden waarna hij werd overgebracht naar een opvangcentrum in Bekescsaba waar hij ongeveer een tiental dagen verbleef. Vervolgens zou hij naar een ander opvangcentrum zijn overgebracht, mogelijks Debrecen.

Daar zou hij nog ongeveer twee weken verbleven hebben alvorens met de trein te vertrekken naar Oostenrijk waar hij in Wenen aankwam en door de politie werd aangehouden en asiel aanvroeg.

Gedurende twee tot drie maanden zou hij in een opvangcentrum in Wenen verbleven hebben tot hij vernam dat hij zou moeten terugkeren naar Hongarije. Daarop zou betrokkene Oostenrijk verlaten hebben en met de trein naar Nederland gereisd zijn waar hij in Amsterdam asiel aanvraag. Hij zou een treinticket naar Ter Apel gekregen hebben en vanuit Ter Apel werd hij naar een asielcentrum in Schiphol gebracht waar hij vier tot vijf dagen verbleef alvorens te worden overgebracht naar een opvangcentrum in Eindhoven waar hij ongeveer twee maanden heeft verbleven. Vervolgens zou hij na een maand of twee naar een centrum in een klein dorp in de provincie Limburg (Nederland) zijn overgebracht waar hij ongeveer één maand verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij in een opvanginitiatief in de regio Amersfoort verbleven hebben waar hij enkele maanden zou hebben verbleven tot een maand voor zijn vertrek naar België. De laatste maand voor zijn vertrek naar België zou hij bij een vriend verblijven hebben in "Best". Betrokkene verklaarde dat na Oostenrijk ook Nederland hem wilde terugsturen naar Hongarije en dat hij daarom Nederland verliet richting België. Op 11.10.2010 zou hij vervolgens in België zijn aangekomen waar hij één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene verklaarde leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag, met name op 11.10.2010, te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde geboren te zijn op "31.12.1993" te "Ghazni". Betrokkene werd op 12.10.2010 door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen. De DVZ uitte dezelfde dag twijfels aangaande de leeftijd van betrokkene. Op 09.12.2010 liet de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Brussel, Laarbeeklaan 101, te 1090 Brussel teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit de conclusie van het medisch onderzoek blijkt dat men met een redelijke wetenschappelijke zekerheid kan besluiten dat de leeftijd van betrokkene op 09.12.2010 op 20.1 jaar geschat kan worden met een standaarddeviatie van 1.5 jaar en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar. De plaatsing onder de hoede door de Dienst Voogdij van betrokkene van werd van rechtswege beëindigd op 08.03.2011. Betrokkene kan derhalve niet beschouwd worden als een niet-begeleide minderjarige.

Op basis van het Eurodacverslag van 12.10.2010 werd voor betrokkene op 31.05.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Hongaarse autoriteiten verstuurd. Rekening houdende met de voorgaande vaststelling dat betrokkene ouder is dan 18 jaar is een toepassing van art. 6 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde. De Hongaarse autoriteiten lieten op 02.06.2011 weten dit verzoek tot terugname voor betrokkene in te willigen op basis van art 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische eveneens dat betrokkene op 25.09.2009 in Hongarije asiel aanvraag, dat zij asielprocedure beëindigd werd aangezien betrokkene verdwenen was en dat ze eerder al de terugnameverzoeken van Oostenrijk en Nederland hebben ingestemd.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene maakt verder niet in aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 26.05.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit was omdat er in België eveneens Nederlands wordt gesproken en het dicht bij Nederland ligt (DVZ, vraag 19).

Bij de vragen naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van het bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 dan ook niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij zegt veel stress te hebben en 's nachts niets te kunnen slapen omdat hij piekert over zijn situatie (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene is echter geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze medische motieven, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan of zou kunnen rekenen in Hongarije, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Bij de vraag naar andere nuttige informatie verklaarde betrokkene dat hij absoluut niet terug wil naar Hongarije omdat hij er problemen heeft gehad met Moslims omdat hij zich tegen de Islam heeft gekeerd en zich wil bekeren tot het Christendom (DVZ, vraag andere nuttige informatie). Betrokkene stelde verder dat hij vernomen had dat indien hij zou worden teruggestuurd naar Hongarije hij daar voor één jaar achter de tralies zou liegen en dat hij dat absoluut wil vermijden omdat hij vernomen heeft dat de levensomstandigheden in de gevangenissen in Hongarije te wensen overlaten (DVZ, vraag andere nuttige informatie).

Met betrekking tot deze verklaringen dient het volgende te worden opgemerkt. In de informatie die de Belgische autoriteiten via de Nederlandse Verbindingsambtenaar van de Nederlandse autoriteiten verkregen in het kader van een vraag tot informatie op basis van art. 21 van de Dublin-II-Verordening, en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat betrokkene in Nederland verklaarde dat hij geen religie heeft (IND, rapport van eerste gehoor, 30.12.2009, p. 2).

Betrokkene verklaarde daarover dat hij geen religie heeft omdat hij niet in iets kan geloven dat hij nooit gezien of gehoord heeft en zeker niet omdat het er voor gezorgd heeft dan de mensen elkaar al jaren vermoorden (IND, rapport van eerste gehoor, 30.12.2009, p. 2). Nergens tijdens zijn asielprocedure in Nederland, zo blijkt uit de documenten die door de Nederlandse Verbindingsambtenaar aan de Belgische autoriteiten werden overgemaakt (IND, rapport van eerste gehoor, 30.12.2009; rapport gehoor Dublinclaim, 01.01.2010, Kennisgeving overdracht aan een ander land gebonden aan de Verordening (EG) nr. 343/2003, 07.06.2010 ; Beschikking, 07.06.2010) en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, heeft betrokkene aangehaald dat hij zich zou willen bekeren tot het Christendom en daarom niet zou willen terugkeren naar Hongarije. Betrokkene verklaarde wel dat er eens een Afghaanse jongen was die Christen geworden was en dat hij door Afghanen in het kamp geslagen op het lichaam en dat zijn oor kapot geweest zou zijn (Rapport gehoor Dublinclaim, 01.01.2010, p. 3). Het is dan op zijn minst merkwaardig te noemen dat betrokkene in tegenstelling tot zijn verklaringen in Nederland, dat hij geen religie heeft en er in het kamp in Hongarije een Afghaanse jongen zou zijn afgeslagen door Afghanen omdat hij Christen geworden was, in België verklaarde dat hij afstand zou hebben genomen van de Islam en zich tot het Christendom wil bekeren. Het heeft er hier dan ook alle schijn van dat betrokkene de mogelijke lotgevallen van een andere persoon op zichzelf tracht toe te passen hetgeen niet als ernstig beschouwd kan worden. Gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag mag er op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij tegenover de bevoegde autoriteiten die zijn asielaanvraag registreren correcte en coherente verklaringen aflegt. "Copycat"-gedrag valt echter niet te beschouwen als correcte en coherente verklaringen en wijst op een poging om de bevoegde autoriteiten bewust te misleiden.

Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij niet terug wil naar Hongarije omdat hij er veel problemen heeft gehad met Moslims (DVZ, vraag andere nuttige informatie). Deze verklaringen zijn echter op zijn minst merkwaardig te noemen aangezien betrokkene in Nederland verklaarde dat hij in Hongarije op geen enkel moment geslagen, mishandeld of bedreigd is geworden. Niet door de autoriteiten, niet door Afghanen. Betrokkene verklaarde wel dat hij zijn mening niet durfde uiten en dat hij de meningen van sommige moslims belachelijk vond (Rapport gehoor Dublinclaim, 01.01.2010, p. 3-4). Buiten de verklaring dat hij zijn mening niet durfde te uiten heeft betrokkene in zijn opeenvolgende verklaringen in Nederland (IND, rapport van eerste gehoor, 30.12.2009; rapport gehoor Dublinclaim, 01.01.2010, Kennisgeving overdracht aan een ander land gebonden aan de Verordening

(EG) nr. 343/2003, 07.06.2010; Beschikking, 07.06.2010) op geen enkel moment aangehaald problemen te hebben gehad met moslims of Afghanen in het kamp waar hij verbleef. Verder dient te worden opgemerkt dat indien betrokkene in Hongarije in het kamp waar hij verbleef of daarbuiten, problemen zou hebben gehad met Afghanen of andere allochtonen of autochtonen hij zich dient te wenden tot de bevoegde Hongaarse autoriteiten. Betrokkene toont echter niet aan dat hij een beroep heeft gedaan op de bevoegde Hongaarse autoriteiten voor het vragen van hulp en/of bescherming en betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten hem geen hulp en/of bescherming zouden hebben willen of kunnen geven indien hij er een beroep op zou hebben doen of hebben gedaan.

Tenslotte dient met de verklaringen van betrokkene dat hij vernomen heeft dat hij indien hij teruggestuurd zou worden naar Hongarije hij voor een jaar achter de tralies zou vliegen en dat hij dat absoluut wil vermijden aangezien hij vernomen heeft dat de levensomstandigheden in de Hongaarse gevangenissen te wensen overlaten. Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich hiervoor baseert op wat hij heeft vernomen van derden zonder dat hij evenwel concrete elementen aanbrengt die dit concreet aannemelijk maken. Zoals voordien reeds werd aangehaald zal de asielaanvraag van de betrokkene door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene maakt verder niet in aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan **vooraleer** is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door

een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een

gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Het enige middel

De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in een tweede middel onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert:

3.3.2.2.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.1.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.2.1.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.1.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.3.2.2.1.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.1.6. De verzoekende partij betoogt dat de meeste asielzoekers en vooral de Dublinreturnees in Hongarije in detentie worden gehouden. Zij verwijst en citeert uit het rapport van het Hungarian Helsinki Committee "Stuck in Jail". Dit rapport spreekt over onacceptabele fysieke en hygiënische omstandigheden in detentie, tekort aan psychische en medische begeleiding, onvoldoende voedsel, beperkte mogelijkheden om buiten in openlucht te zijn, detentie van kwetsbare personen, enz. Verzoekende partij verwijst vervolgens naar een rapport van CPT van juni 2010, JRS van juni 2010 en van het Comité van de Rechten van de Mens van november 2010, die allen het voorgaande rapport bevestigen. Deze rapporten zijn niet bijgevoegd bij het verzoekschrift. Verzoekende partij verwijst naar de betrokken websites. Verzoekende partij verwijst tevens naar een e-mail van een jurist van HHC van 17 februari 2011 in verband met de specifieke situatie van asielzoekers die teruggestuurd worden naar Hongarije in toepassing van de Dublinverordening en de gevolgen van het nieuwe Hongaarse beleid op de asielprocedure. In deze e-mail wordt gewezen op het gebrek aan beroep met schorsende werking in Hongarije tegen een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betekent dat wanneer een asielzoeker terugkeert naar Hongarije na er asiel te hebben gevraagd en hij het resultaat van zijn asielprocedure niet heeft afgewacht, kan worden uitgewezen zonder schorsend beroep. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Europees Hof, met name het arrest Jabari tegen Turkije en het arrest MSS tegen België en Griekenland. Verzoekende partij verwijst ten slotte naar een beslissing van de administratieve rechtbank van Parijs, die de repatriëring naar Hongarije heeft geschorst. Verzoekende partij vreest voor een refoulement door Hongarije naar Afghanistan en verwijst naar de toestand in Afghanistan. Zij benadrukt dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan opgenomen in de lijst van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met mogelijkheid tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij citeert uit het MSS arrest van 21 januari 2011 met betrekking tot die Afghaanse toestand en benadrukt dat Hongarije geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen. Verwerende partij had onbetwist kennis moeten hebben van deze situatie.

Ter terechtzitting benadrukt de raadvrouw van verzoekende partij dat het 7,5 maand heeft geduurd vooraleer verweerder een terugname verzoek heeft gericht tot de Hongaarse autoriteiten en dat hierdoor het beginsel van de redelijke termijn is miskend. Vervolgens wenst zij ook te benadrukken dat de terugname is aanvaard door de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening, hetgeen betekent dat verzoekende partij reeds een asielaanvraag heeft ingediend en dat bij een terugkeer aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied zal worden afgegeven waartegen geen schorsend beroep kan worden ingediend. Met andere woorden dat door het gebrek aan schorsend beroep verzoekende partij een refoulement riskeert naar Afghanistan zonder behandeling ten gronde van haar asielaanvraag.

Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoekende partij stelt dat verweerder onredelijk lang heeft gewacht met het terugname verzoek aan de Hongaarse autoriteiten, zij niet kan worden gevolgd. Verzoekende partij heeft vóór haar aankomst in België reeds eerder asiel aangevraagd in Oostenrijk en

in Nederland. Verklaarde nooit eerder asiel te hebben aangevraagd in Hongarije en gaf een geboortedatum op waaruit bleek dat hij minderjarig was. Verweerder diende bijgevolg met betrekking tot de verschillende landen waar verzoekende partij asiel had aangevraagd na te gaan welk land volgens de bepalingen van de Dublin-II-Verordening mogelijks verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag ingediend in België. Uit de stukken van het dossier blijkt verder dat verweerder verzoekende partij aan een medisch onderzoek heeft onderworpen om de leeftijd na te gaan aangezien er twijfels rezen omtrent de opgegeven geboortedatum. Uit de stukken van het dossier blijkt aldus dat verwerende partij de bestreden beslissing grondig heeft voorbereid en dat de termijn van 7, 5 maanden *in casu* niet kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekende partij vreest voor een refoulement naar Afghanistan nu haar bij een terugkeer naar Hongarije een bevel om het grondgebied te verlaten zal worden betekend waartegen zij geen schorsend beroep kan indienen, kan zij evenmin worden gevolgd. De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de situatie in Hongarije in aanmerking heeft genomen en dienaangaande het volgende heeft gesteld:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene maakt verder niet in aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.”

Verzoekende partij weerlegt dit standpunt niet en brengt geen gegeven aan waaruit ook maar enige indicatie zou kunnen worden afgeleid dat Hongarije personen, met miskenning van artikel 3 van het EVRM, repatriëert naar hun land van herkomst. Verzoekende partij dient haar rechten in Hongarije uit te putten. De Hongaarse autoriteiten zijn, zoals verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing, hoe dan ook gehouden hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Indien verzoekende partij meent dat dit niet het geval is, kan zij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog haar rechten te bekomen. Zij kan zich tevens wenden tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien zij meent het slachtoffer te worden van een dreigende repatriëring naar haar land van herkomst en een ‘interim measure’.

Het risico op een onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten wordt door de verzoekende partij voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij op enig moment aan de Belgische instanties zou hebben te kennen gegeven dat zij in Hongarije aan mishandelingen zou zijn blootgesteld. Dit middelonderdeel mist feitelijke grondslag. Wel integendeel, verzoekende partij verklaarde uitdrukkelijk ongeveer een maand te zijn opgevangen in een opvangcentrum. Op de vraag omwille van welke specifieke redenen zij in België asiel aanvroeg, antwoordde verzoekende partij dat dit was omdat er in België eveneens Nederlands wordt gesproken en het bij Nederland ligt.

Bij gebrek aan enige indicatie kan het de verwerende partij derhalve niet ten kwade worden geduid de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek, zodat haar betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen over de behandeling van asielzoekers in Hongarije, zonder dat de verzoekende partij deze op haar eigen concrete situatie betreft, volstaat niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Immers, hiervoor was reeds gebleken dat de bewering van de verzoekende partij dat zij in Hongarije was mishandeld geen steun vindt, noch in de motieven van de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier. *In casu* motiveert de bestreden beslissing het volgende:

“Bij de vraag naar andere nuttige informatie verklaarde betrokkene dat hij absoluut niet terug wil naar Hongarije omdat hij er problemen heeft gehad met Moslims omdat hij zich tegen de Islam heeft gekeerd en zich wil bekeren tot het Christendom (DVZ, vraag andere nuttige informatie). Betrokkene stelde verder dat hij vernomen had dat indien hij zou worden teruggestuurd naar Hongarije hij daar voor één jaar achter de tralies zou liegen en dat hij dat absoluut wil vermijden omdat hij vernomen heeft dat de levensomstandigheden in de gevangenissen in Hongarije te wensen overlaten (DVZ, vraag andere nuttige informatie).

Met betrekking tot deze verklaringen dient het volgende te worden opgemerkt. In de informatie die de Belgische autoriteiten via de Nederlandse Verbindingsambtenaar van de Nederlandse autoriteiten verkregen in het kader van een vraag tot informatie op basis van art. 21 van de Dublin-II-Verordening, en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat betrokkene in Nederland verklaarde dat hij geen religie heeft (IND, rapport van eerste gehoor, 30.12.2009, p. 2).

Betrokkene verklaarde daarover dat hij geen religie heeft omdat hij niet in iets kan geloven dat hij nooit gezien of gehoord heeft en zeker niet omdat het er voor gezorgd heeft dan de mensen elkaar al jaren vermoorden (IND, rapport van eerste gehoor, 30.12.2009, p. 2). Nergens tijdens zijn asielprocedure in Nederland, zo blijkt uit de documenten die door de Nederlandse Verbindingsambtenaar aan de Belgische autoriteiten werden overgemaakt (IND, rapport van eerste gehoor, 30.12.2009; rapport gehoor Dublinclaim, 01.01.2010, Kennisgeving overdracht aan een ander land gebonden aan de Verordening (EG) nr. 343/2003, 07.06.2010 ; Beschikking, 07.06.2010) en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, heeft betrokkene aangehaald dat hij zich zou willen bekeren tot het Christendom en daarom niet zou willen terugkeren naar Hongarije. Betrokkene verklaarde wel dat er eens een Afghaanse jongen was die Christen geworden was en dat hij door Afghanen in het kamp geslagen op het lichaam en dat zijn oor kapot geweest zou zijn (Rapport gehoor Dublinclaim, 01.01.2010, p. 3). Het is dan op zijn minst merkwaardig te noemen dat betrokkene in tegenstelling tot zijn verklaringen in Nederland, dat hij geen religie heeft en er in het kamp in Hongarije een Afghaanse jongen zou zijn afgeslagen door Afghanen omdat hij Christen geworden was, in België verklaarde dat hij afstand zou hebben genomen van de Islam en zich tot het Christendom wil bekeren. Het heeft er hier dan ook alle schijn van dat betrokkene de mogelijke lotgevallen van een andere persoon op zichzelf tracht toe te passen hetgeen niet als ernstig beschouwd kan worden. Gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag mag er op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij tegenover de bevoegde autoriteiten die zijn asielaanvraag registreren correcte en coherente verklaringen aflegt. “Copycat”-gedrag valt echter niet te beschouwen als correcte en coherente verklaringen en wijst op een poging om de bevoegde autoriteiten bewust te misleiden.

Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij niet terug wil naar Hongarije omdat hij er veel problemen heeft gehad met Moslims (DVZ, vraag andere nuttige informatie). Deze verklaringen zijn echter op zijn minst merkwaardig te noemen aangezien betrokkene in Nederland verklaarde dat hij in Hongarije op geen enkel moment geslagen, mishandeld of bedreigd is geworden. Niet door de autoriteiten, niet door Afghanen. Betrokkene verklaarde wel dat hij zijn mening niet durfde uiten en dat hij de meningen van sommige moslims belachelijk vond (Rapport gehoor Dublinclaim, 01.01.2010, p. 3-4). Buiten de verklaring dat hij zijn mening niet durfde te uiten heeft betrokkene in zijn opeenvolgende verklaringen in Nederland (IND, rapport van eerste gehoor, 30.12.2009; rapport gehoor Dublinclaim, 01.01.2010, Kennisgeving overdracht aan een ander land gebonden aan de Verordening (EG) nr. 343/2003, 07.06.2010 ; Beschikking, 07.06.2010) op geen enkel moment aangehaald problemen te hebben gehad met moslims of Afghanen in het kamp waar hij verbleef. Verder dient te worden opgemerkt dat indien betrokkene in Hongarije in het kamp waar hij verbleef of daarbuiten,

problemen zou hebben gehad met Afghanen of andere allochtonen of autochtonen hij zich dient te wenden tot de bevoegde Hongaarse autoriteiten. Betrokkene toont echter niet aan dat hij een beroep heeft gedaan op de bevoegde Hongaarse autoriteiten voor het vragen van hulp en/of bescherming en betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten hem geen hulp en/of bescherming zouden hebben willen of kunnen geven indien hij er een beroep op zou hebben doen of hebben gedaan.”

In zoverre in de verslagen wordt gewezen op het feit dat asielzoekers in detentie worden vastgehouden en meer bepaald de ‘dublinretournees’, komt het de verzoekende partij toe om het risico dat daaruit zou kunnen voortvloeien op een concrete en op haar betrokken manier aannemelijk te maken. Zij blijft daartoe in gebreke. Met betrekking tot haar vrees om voor een jaar achter de tralies te vliegen indien zij terug keert naar Hongarije motiveert verweerder in de bestreden beslissing:

“Tenslotte dient met de verklaringen van betrokkene dat hij vernomen heeft dat hij indien hij teruggestuurd zou worden naar Hongarije hij voor een jaar achter de tralies zou vliegen en dat hij dat absoluut wil vermijden aangezien hij vernomen heeft dat de levensomstandigheden in de Hongaarse gevangenissen te wensen overlaten. Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich hiervoor baseert op wat hij heeft vernomen van derden zonder dat hij evenwel concrete elementen aanbrengt die dit concreet aannemelijk maken. Zoals voordien reeds werd aangehaald zal de asielaanvraag van de betrokkene door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene maakt verder niet in aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.”

De verwijzing naar een aantal rapporten waaruit blijkt dat Hongarije Dublinretournees riskeert vast te houden in gesloten centra en dit voor de duur van een jaar, ook al zijn de rapporten afkomstig van gezaghebbende bronnen, volstaat niet in deze, evenmin als de algemene verwijzing naar de beslissing van een administratieve rechtbank te Parijs, waarbij niet wordt aangetoond dat verzoekers situatie commensurabel is aan de situatie die ten grondslag lag van het aangehaalde arrest.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is *prima facie* niet ernstig.

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering en/of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Op het eerste gezicht wordt derhalve geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt en lijkt geen verdedigbare grief te zijn aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert :

Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt :

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Het volstaat niet dat de verzoekende partij zich geschonden voelt in haar rechten opdat zij zich zonder meer kan beroepen op artikel 13 van het EVRM. Om dit artikel te kunnen invoeren moet de verzoekende partij een verdedigbare grief aanvoeren, met name op aannemelijke wijze kunnen

aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (M. CROMHEECKE en V. STAELENS, artikel 13, Recht op daadwerkelijke rechtshulp”, in J. VANDE LANOTTE en Y HAECK, Handboek EVRM, Artikelsgewijze Commentaar, Volume II, Antwerpen, Internsentia, 2004, 92). Gelet op het feit dat de verzoekende partij geen verdedigbare grief aanvoert, zoals blijkt uit de bespreking sub 3.3.2.2.1., lijkt zij geen schending van artikel 13 van het EVRM aannemelijk te kunnen maken. Bovendien, waar de verzoekende partij stelt dat het Hof in de zaak MSS oordeelde dat binnen het raam van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid niet voldoende ruimte zou zijn om een rigoureuus onderzoek te voeren naar een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM en de uitvoering van de maatregel dient te worden opgeschort, dient ook nog te worden gewezen naar hetgeen sub 2 werd uiteengezet omtrent het schorsende karakter van de onderhavige vordering. De middelen, in zoverre gestoeld op de schending van artikel 13 van het EVRM zijn niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende aan:

“Weer verwijst verzoeker naar het arrest genomen in Algemene vergadering op 17 februari 2011 (arrest nr. 56203):

"Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen Mn artikel 39/82, §2, eerst» lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook; wanneer de verwerende partij wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te' vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf RvS 1 december 1992 nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen".'

Verzoeker wordt vastgehouden met het oog op zijn repatriëring die op elk moment kan plaatsvinden., Ten gevolge van de relevantie van het middel heeft verzoeker het recht dat zijn verzoekschrift: tot vernietiging onderzocht wordt vooraleer hij verwijderd wordt.

Verzoeker vreest voor zijn leven in Afghanistan, oorlogsland. Hij komt in aanmerking voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. In elk geval heeft hij recht op een grondig Onderzoek van zijn asielrelaas en individuele situatie evenals menselijke onthaal omstandigheden.

Verzoeker herneemt de in bijlage overgemaakte stukken en de in huidig verzoekschrift aangehaalde rapporten volledig in dit onderdeel.

Overwegende dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel objectief aangetoond moet worden.

De aangehaalde documenten en verslagen zijn geloofwaardig en van sterke bewijswaarde.

Zulks, bestaat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het hoofd van verzoeker indien de bestreden beslissing uitgevoerd wordt.

Het hoort tengevolge de bestreden beslissing te schorsen."

In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij dat een nadeel niet moet aangetoond worden indien het evident is en betoogt zij dat haar middel relevant is.

De Raad wijst er evenwel op dat hoger reeds werd vastgesteld dat verzoekende partij geen verdedigbare grief heeft aangebracht en herinnert er aan dat het aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afzonderlijke vereiste is, zodat het gegeven dat een van de onderdelen van haar middel dat geen betrekking heeft op de reeds besproken bepalingen van het EVRM "relevant" zou zijn niet toelaat te besluiten tot het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat ook niet toe te besluiten dat haar nadeel evident is.

In zoverre verzoekende partij stelt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij naar Hongarije wordt gebracht en aldaar zal worden opgesloten in mensonwaardige omstandigheden, moet worden gesteld dat deze stelling op zich evenmin toelaat enig moeilijk te herstellen ernstig nadeel vast te stellen.

Waar verzoekende partij voorts aangeeft dat haar overbrenging naar Hongarije "waarschijnlijk" tot gevolg zal hebben dat zij door de Hongaarse autoriteiten zal worden teruggebracht naar Afghanistan, kan het volstaan op te merken dat het nadeel dat zij aanhaalt hypothetisch is en niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing.

Uit wat voorgaat, volgt dat met dit betoog dat bestaat uit het poneren van blote en hypothetische beweringen, zonder dat deze gestaafd worden met minstens een begin van bewijs, op generlei wijze het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN , rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN